

FERRAN SABATÉ

Ferran Sabaté i Casellas (Barcelona, 1951) és llicenciat en medicina i cirurgia per la Universitat Autònoma de Barcelona (1975), diplomat en sanitat per la Escuela Nacional de Sanidad (1976), llicenciat en geografia i història per la Universitat de Barcelona (1983) i doctor en medicina per la Universitat de Barcelona (1993). És especialista en pediatria i puericultura (1979), i en medicina preventiva i salut pública (1982) per la Universitat de Barcelona. També ha realitzat postgraus al Centre International de l'Enfance de París, a la Universitat Internacional Menéndez Pelayo de Santander i a la Universitat de Lausana. És metge titular de l'Institut Català de la Salut a Sabadell des del 1977 fins ara, i ha estat metge cooperant a hospitals d'Angola, Tanzània, Ruanda, Marroc, Brasil, Bolívia, Hondures i Perú. Ha estat professor del Màster en Medicina Tropical i Salut Internacional de la Universitat de Barcelona entre el 1987 i el 1993, professor del Màster de Salut Pública de la Universitat de Montemorelos (Mèxic) i, des del 2009, és professor d'història de la medicina i comunicació medicosocial a la Universitat de Barcelona. És membre de diverses societats científiques, entre les quals la Societat Catalana d'Història de la Medicina, la Sociedad Española de Historia de la Medicina i la International Society of the History of Medicine. Especialista en pediatria i història de la medicina, la seva producció científica ha versat principalment sobre aquests camps. La seva tesi doctoral va tractar de la política sanitària i social de la Mancomunitat de Catalunya.

La política sanitària

La Mancomunitat de Catalunya, amb pocs mitjans econòmics, amb poca capacitat legislativa i en poc temps, va transformar radicalment les estructures i la mentalitat de la Catalunya del primer quart del segle XX, i va estendre la seva influència al llarg de cent anys. La Mancomunitat va establir les línies mestres d'actuació, que han estat vigents a Catalunya —en els períodes de llibertat i autogovern— en els últims cent anys.

Però no fou únicament un esforç ideològic de definició teòrica d'un programa —polític, econòmic, sanitari, social, cultural, etc.—, sinó que, simultàniament, s'inicià la transformació de les velles estructures i la creació de noves.

En l'àmbit beneficosanitari, transformaren el servei de dements pobres i l'antiga borderia en serveis d'assistència a la maternitat i als malalts mentals moderns. S'elaborà un Pla de Regionalització Sanitària per a coordinar tots els recursos —públics i privats— distribuïts en el territori. S'inicià la informació i l'educació sanitàries de la població, i la formació continuada del personal sanitari. Es crearen equips mòbils d'intervenció ràpida. Es desenvoluparen les obres hidràuliques o d'enginyeria sanitària. I en l'àmbit de la salut pública, es desplegaren esforços per a lluitar contra el paludisme, la tuberculosi, la febre tifoide, la mortalitat infantil, el goll endèmic, entre altres malalties.

L'obra sanitària de la Mancomunitat representa el primer esforç modern, públic i programat, d'intervenció per millorar les condicions de salut de la població.

